

Význam soboty

Jedinečnost týdenního cyklu

Radim Passer

12

12. Radim Passer

Význam soboty Jedinečnost týdenního cyklu

Jsem rád, že se tu opět setkáváme. Brzy budeme v polovině našeho přednáškového cyklu. Na úvod si zrekapitulujeme to, co jsme odhalovali z Bible v minulé přednášce ohledně Božího zákona-Desatera. Řekli jsme si, že Boží zákon je vyjádřením Božího charakteru lásky. Když bychom shrnuli Desatero jedním slovem, tak se dá říci, že Boží zákon je láska. Stejně tak, jako Bůh je láska. Když se Ježíše ptal jeden zákoník, co je největší přikázání, tak Ježíš řekl: „Miluj Hospodina, svého Boha celým svým srdcem, celou svou myslí a celou svou silou. To je první a největší přikázání.“ Protože když milujeme Boha, potom automaticky milujeme i lidi, a proto Kristus dodává: „Druhé je mu podobné. Miluj bližního svého jako sám sebe. Na těch dvou přikázáních stojí celý zákon i proroci. Mohli jsme se naučit, že Boží zákon je dobrý, dokonalý a svatý. Boží zákon je tak dokonalý, že se nikdy nezmění. To také byla Ježíšova slova u Matouše v 5. kapitole. Protože se nemění Bůh, tak se nemění ani jeho zákon. Bůh přináší skutečné osvobození od zhoubných závislostí. Přináší pokoj, radost a lásku do vztahu k Bohu i do vztahu mezi lidmi. Dnes budeme opět navazovat na včerejší téma a budeme se zabývat významem Hospodinovy soboty. Než budeme otevírat Boží slovo, opět skloníme hlavy k modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl poděkovat, že i dnes jsme se tu mohli setkat ke studiu tvého Slova. Chci tě prosit, abys skrze Ducha svatého jsi tady byl přítomen. Aby to byl tvůj hlas, který bude promlouvat k našim srdcím a k našim myslím. Děkujeme ti za to ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Vypráví se příběh o biologovi jménem Thomas Huxley, který žil v 19. století.

Příběh:

Jednou Thomas Huxly přijel do jednoho města. Přijel pozdě a měl tam mít přednášku. Naskočil do vozu, který byl tenkrát poháněn ještě koňmi a zavolal na drožkaře: „Plnou parou vpřed!“ Drožkař poslušně

švihl bičem koně a vůz se začal divoce kodrcat ulicemi. Huxly klesl na sedadlo a se zjevnou úlevou chvíli odpočíval. Ale za chvíli celý roztřesený divokou jízdou vyskočil a zavolaal: „Poslouchejte, víte, kam chci jet?“ „Ne, pane,“ odpověděl drožkař: „ale jedu plnou parou.“

Spousta lidí je na tom v dnešní době možná podobně. V našem životě se toho tolik děje. Stále někam spěcháme. A skutečností je, že mnoho lidí neví, kam vlastně spěchá a kam směřují jejich cesty. Právě proto Pán Bůh dává závěrečnou výzvu obyvatelům země, žijícím v tzv. době konce, jak jsme mohli studovat v Božím slově po r. 1844, kdy v nebi začal soud, tedy předadventní soud.

V poslední knize Bible, ve Zjevení, apoštol Jan naléhavě apeluje na lidské pokolení očekávající příchod Ježíše Krista. Apeluje slovy, která mu prostřednictvím anděla zjevil samotný Kristus: „**Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu, poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.**“ Zj. 14:7. Máme-li mapu svého vlastního města a pokoušíme-li se podle ní najít nějaké místo, kam se chceme dostat, tak nemusíme dojít k tomuto cíli, pokud ta mapa obsahuje chyby. Otázkou tedy je, jak jsme četli biblický text, komu máme vzdát čest? Text nás vyzýval, abychom vzdali čest tomu, kdo učinil nebe, zemi, moře a prameny vod. Přátelé, to je výzva k uctívání Stvořitele všeho. V době, kdy se prakticky na všech školách děti učí evoluční teorii, tak Bible nás vyzývá k tomu, abychom uctívali toho, kdo stvořil nebe, zemi, moře a prameny vod. Bible nás vyzývá k určité statečnosti, abychom se nebáli jít proti proudu.

Bůh nás vyzývá, abychom zpomalili a získali představu o tom, kam směřujeme. Chápeme-li, že jsme stvořeni Bohem, získáme tím vědomí, odkud jsme přišli, proč tady jsme a také kam směřujeme. Dnes ovšem lidé zapomínají na to, že Bůh je Stvořitelem vesmíru, že je Stvořitelem také našeho světa a všeho, co je na něm. Někteří lidé věří, že Bibli můžeme bezvýhradně důvěřovat. Ale jiní lidé tvrdí, že to tak není. Kdo má tedy pravdu? Milióny lidí na celém světě věří v teorii evoluce. Věř, že jsme se v průběhu miliard let vyvinuli z buněk ve vodní živočichy, z nich na pozemská zvířata a pak v lidi. Domnívají, se, že všechno to vzniklo nahodile, nepředvídanou událostí, které vlastně nerozumíme.

Jsme si však vědomi toho, že nám Pán Bůh jako Stvořitel dal něco, co by nám každý týden připomínalo, že On učinil nás, že On učinil náš svět, a že On učinil náš vesmír?

Jestliže je Bible pravdivá, tak potom náš věčný osud závisí na tom, jestli důvěřujeme Božímu slovu. Ve skutečnosti nám tuto týdenní připomínku dal hned na konci týdne stvoření. Na samém počátku Bůh požehnal a oddělil časový úsek, který chce, abychom i my oddělili pro naše společenství s naším Stvořitelem. Téměř celý svět však na význam

této připomínky zapomněl. Již včera jsme si říkali, že je to jediné přikázání, které začíná slovem „Pamatuj“. Proč myslíte, že Bůh říká, abychom pamatovali? Není to proto, že zapomínáme? Bez této připomínky by většina lidí zapomněla, že svět stvořil Bůh.

V dnešní době posíláme lidi na měsíc, aby našli stopy o tom, jak náš svět vznikl. Díváme se daleko do vesmíru výkonnými teleskopy a hledáme odpověď na to, jak vznikl náš vesmír. Ale také se můžeme podívat na tuto úžasnou knihu, kterou je Bible, kterou také nazýváme Božím slovem, abychom mohli vidět, jestli můžeme nalézt důkaz o tom, zda je ta kniha pravdivá anebo ne, protože od toho se odvíjí to, zda té knize můžeme důvěřovat.

Proč všechna ta námaha zjistit, jak vznikl vesmír? Proč všechny ty obrovské výdaje a intenzivní zájem? Protože jako lidstvo chceme znát odpovědi na nejvýznamnější otázky. Jsme ve vesmíru sami? Jak jsme se sem dostali? A proč tady vůbec jsme? Kam směřujeme? Víte, možná tou největší ironií je to, že hledání pokračuje, i když odpovědi leží přímo před námi. Jsme součástí světa, který zapomněl. Nepamatujeme si totiž už odkud jsme přišli. Světu, který zapomněl Pán Bůh říká: „Pamatuj. Pamatuj, že jsem tvůj Stvořitel. A abyste nezapomněli, tak jsem vám dal znamení. Dal jsem vám symbol.“ V této fázi historie, kdy evoluční teorie tvrdí, že jsme výsledkem náhody, Bůh říká: „Nevyvinuli jste se, já jsem vás stvořil.“ Ale někteří se mohou ptát: „Jaké je to znamení nebo symbol, který nám připomíná, že nás Bůh stvořil?“

Pamatujte si, jak jsme se učili o tom, co Bůh stvořil v jednotlivých dnech? Bylo to úžasné stvoření. Jak to mohl Pán Bůh udělat tak rychle? Podívejme se, co říká král David před 3000 lety: „**Boj se Hospodina, celá země, všichni obyvatelé světa, žijte v jeho bázni! Co on řekl, to se stalo, jak přikázal, tak vše stojí.**“ Ž. 33:8-9. I v Novém zákoně jsme mohli číst ten nádherný text, kterým začíná Janovo evangelium. „**Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. Bez něho nepovstalo nic, co jest. To bylo na počátku u Boha.**“ Jan 1:1-3. A tak král David viděl už před 3000 lety to, co pro značnou část světa na začátku 21. století není nejspíše dostatečně in. Nemůžeme pochopit jak, ale Bůh byl schopen dát všemu existenci svým Slovem, které vyslovil. A tak Boží slovo, ať už mluvené nebo napsané v Bibli má tvůrčí sílu a moc. Vysvětlení můžeme získat pouze tak, když vezmeme na vědomí, že Bůh nám poskytl tuto knihu, Bibli, aby nám mohl sdělit svoji vůli.

Když se podíváme na začátek do 1. knihy Mojžíšovy, můžeme tam číst: „**Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupy.**“ 1. Moj. 2:1. V šesti dnech uvedl Stvořitel do chodu svět, obohacený keři a stromy, rostlinami a prameny. Sluneční svit s nádherným západem a velkolepý měsíc, který lze obdivovat v noci. Ale to nejlepší je, že stvořil dva dokonalé lidi. Jaká je to pocta pro člověka, že byl stvořen k obrazu

svého Tvůrce. Byli stvořeni, aby vládli všemu na zemi. První lidé byli stvořeni pro to, aby se stali Božími správci této země. Dále můžeme v Bibli číst: „**Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.**“ 1. Moj. 1:27. Bůh ale ještě nebyl hotov. Ještě chtěl udělat jednu věc. Všimněme si, co se podle Bible stalo ten další den, sedmý den stvoření. „**Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal, sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo. Toto je rodopis nebe a země, jak byly stvořeny.**“ 1. Moj. 2:2-4.

Přátelé, jen Bůh může něco posvětit. A Bible říká, že Bůh posvětil sedmý den. Posvětit něco znamená oddělit to pro svaté účely. To je význam slova posvětit. Bůh tedy oddělil sobotu od všech ostatních dnů. Byla oddělena jako svatá, naprosto zasvěcená jemu. Ale někteří lidé ani nevidí žádný rozdíl a může nás napadnout den, jako den. Možná nám pomůže malá ilustrace.

Na svatbě je jedna žena zasvěcena nebo oddělena pro jednoho muže. Předpokládejme, že se muži jedná o vaši svatbu. Jste šťasten, těšil jste se na tento okamžik. Předpokládejme, že vaše nastávající má šest sester a během svatebního obřadu se jedna žena oddá jednomu muži. Je pro něho oddělena. Už není pouze jedna ze sedmi. Ona je zasvěcena svému manželovi. Co kdyby jedna ze sester vaší ženy po svatbě řekla: „Jaký je v tom rozdíl, jedna ze sedmi, která to bude, na tom už nezáleží.“ Co byste na to řekl? Je v tom nějaký rozdíl? Je v tom nějaký rozdíl pro nevěstu? Určitě. Jako manžel byste jistě řekl: „Má žena byla vybrána, oddělena a posvěcena mně.“

A tak Bůh vzal den o 24 hodinách, jakožto sedmý den, vybral ho, posvětil a oddělil a zasvětil proto, aby ho lidé mohli prožívat s ním. Sobota je tedy požehnaný, Bohem posvěcený den. Podle Božího slova to není obyčejný den, ale Bible říká, že je to sedmý den. Kristus řekl toto: „**Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka Pánem i nad sobotou.**“ Mar. 2:27. Proto je sobota nazývána také jako Den Páně. Bůh dal lidem sobotu, abychom si udělali čas a připomněli si, že nejsme produktem anonymní evoluce. Bůh stvořil člověka a zbytek našeho krásného světa v šesti dnech. Sedmý den měl být posvátným časem, kdy člověk a jeho tvůrce společně každý týden obnoví svůj slib lásky a oddanosti. Člověk si měl každý týden připomínat, že Bůh učinil nebe, zemi, moře a prameny vod v šesti dnech a sedmého dne odpočinul. To je smyslem týdne.

Víme, že jeden den je odvozen od toho, že se naše země otočí kolem své osy. Měsíc je odvozen od toho, že Měsíc oběhne kolem naší země. Rok je odvozen od toho, že země oběhne kolem Slunce. Ale kde

se vzal týden? Máme jediný podklad pro to, kde se vzal týden, a to je Bible.

Bůh si přál, aby člověk pamatoval na Zákon, který napsal svým vlastním prstem. A tak čtvrté přikázání o Hospodinově sobotě, jako dni odpočinku, je uprostřed posvátného Božího Zákona-Desatera. Bůh sdělil lidem, aby pamatovali na tento den, protože v šesti dnech stvořil nebe, zemi, moře a prameny vod. Kdyby byla sobota vždy zachovávána jako památník stvoření, pravděpodobně by dnes neexistoval žádný evolucionista, bezvěrec, či skeptik. Každý týden by si totiž lidé připomínali své kořeny a svůj vztah ke svému Stvořiteli. Když se na zemi začal šířit hřích, tak člověk zapomněl, odkud přišel, proč tady je a kam jde. Zcela logicky poté zapomněl, jak by měl žít v souladu s Boží vůlí.

V době Mojžíše, tedy v době egyptského zajetí, izraelský lid téměř úplně zapomněl na svého Boha, na svůj původ i na svůj cíl. A tak začali uctívat modly, vytvořené lidmi. Ale Bůh je zázračně osvobodil od jejich nepřátel. Bůh je vyvedl z domu otroctví, z domu služby. Vyvedl je z otroctví hříchu a vedl je pouští směrem do zaslíbené země. Na poušti pak Bůh udělal dvojí opatření, aby jim ukázal, co po nich chce, v souvislosti právě se sedmým dnem, který pro ně stvořil v prvním týdnu historie našeho světa.

Bůh jim připomněl, že o ně pečuje, a že z Egypta je vyvedl on. Neměli s sebou dostatek jídla. A tak Izraelský národ brzy začal reptat. Začal reptat, protože měli hlad. Ale i přes jejich reptání jim Bůh opatřil jídlo. „Hospodin řekl Mojžíšovi: „Já vám sešlu chléb jako déšť z nebe. Ať lid vychází a sbírá, co denně spotřebují. Tak je podrobím zkoušce, budou-li se řídit mým zákonem, či nikoli.“ 2. Moj. 16:4. A chléb, o kterém se zde hovoří, je běžně nazýván mannou. Text pokračuje: „Když budou připravovat, co přinesou, ať je toho šestého dne dvakrát tolik, než co nasbírají každodenně.“ 2. Moj. 16:5. Tady si můžeme všimnout, že šestého dne měl izraelský národ nasbírat dvakrát tolik, než po zbytek dní. „Mojžíš a Áron řekli všem Izraelcům: „Večer poznáte, že vás z egyptské země vyvedl Hospodin.“ 2. Moj. 16:6. Manna padala v noci spolu s rosou. A ráno, když rosa uschla, tak zem pokrývala právě manna. Lidé ji šli sbírat brzy ráno, protože během dopoledne zbylá manna na slunci zmizela. Vypařila se. Šestého dne se však stalo něco zvláštního. „Sbírali to tak ráno co ráno, kolik každý k jídlu potřeboval. Šestého dne nasbírali toho chleba dvakrát tolik, totiž dva ómery na osobu. Tu přišli všichni předáci pospolitosti a oznámili to Mojžíšovi.“ Ten jim řekl: Toto praví Hospodin: „Zítřka je slavnost odpočínutí, Hospodinův svatý den odpočinku. Co je třeba napéci, napečte, a co je třeba uvařit, uvařte. A vše, co přebývá, uložte a opatrujte do rána.“ 2. Moj. 16:21-23. Nesměli sbírat nic do zásoby, protože když si nasbírali něco do zásoby, tak se jim to druhého dne zkazilo. Když však začalo hřát slunce,

rozpustilo se to. Pouze šestý den tomu mělo být jinak. Šestý den měli nasbírat mannu na dva dny. Proto i šestý den je dnem přípravy na Hospodinův odpočinek.

Zde jsme svědky několika řetězovitých Hospodinových zázraků.

Pán Bůh opatřoval z nebe svému lidu potravu. Když lidé byli chamtiví a chtěli si něco nechat do dalšího dne, tak se jim to zkazilo. Ale naopak v pátek měli nasbírat dvakrát tolik, protože v sobotu neměli vycházet, aby sbírali, ale měli ten den prožívat s Bohem. Takže to, co nasbírali v pátek, to se jim do soboty nezkažilo. A pokud vyšli v sobotu ráno, tak tam nic nebylo.

Ohledně sedmého dne můžeme číst: „Mojžíš pak řekl: „Snězte to dne, protože dnes je Hospodinův den odpočinku. Dnes nenajdete na poli nic.“ 2. Moj. 16:25. To bylo Boží varování pro ty, kteří si mysleli, že by šli sbírat i v sobotu. „Šest dní budete sbírat, ale sedmý den je den odpočinku. Ten den nebude nic padat.“ 2. Moj. 16:26. Většina lidí poslechla Boží nařízení, avšak našli se někteří, kteří šli sbírat mannu i v sobotu. Je pozoruhodné, jak se k tomu Pán Bůh vyjádřil. „Hospodin řekl Mojžíšovi: „Jak dlouho se budete zpěčovat a nebudete dbát mých příkazů a řádů? Hledte, vždyť Hospodin vám dal den odpočinku. Proto vám dává šestého dne chléb na dva dny. Zůstaňte každý, kde jste, ať nikdo sedmého dne nevychází ze svého místa.“ Lid tedy sedmého dne odpočíval.“ 2. Moj. 16:28-30. Sobota, jak jsme si řekli byla ustanovena při stvoření a byla dodržována dávno před tím, než vznikl Izraelský národ. Dávno před tím, než přišli k hoře Sinaj, kde jim Bůh dal deset přikázání, zapsaných Božím prstem do kamenných desek. Během třetího měsíce putování z Egypta Bůh přivedl lid k hoře Sinaj, kde se Hospodin ukázal Mojžíšovi a dal mu poselství, které měl sdělit lidem. „Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým. To jsou slova, která promluvíš k synům Izraele.“ 2. Moj. 19:5-6.

Bůh dal lidem laskavou nabídku. Když budou poslouchat jeho zákony a jeho přikázání, budou jeho zvláštním lidem a svatým národem. A jedno z těch přikázání upozorňovalo na to, aby jeho lidé nikdy nezapomněli na svůj vztah se svým Stvořitelem. Dokonce jako jediné z deseti přikázání začíná slovem „Pamatuj.“ Pojdme se na toto přikázání podívat.

„Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci, ale sedmý den je den odpočinku Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytče ani tvůj host, který žije v tvých branách. V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal

Hospodin den sobotní a oddělil jej jako svatý.“ 2. Moj. 20:8-11. Zde můžeme vnímat naprosto stejnou formulaci, jako na začátku stvořitelského týdne. Takže tento den je v samotném jádru, srdci těchto pravidel, protože je památkou stvoření. Bůh slibuje svým lidem mnohá požehnání, budou-li ho poslouchat a také dbát na jeho památku stvoření. Prorok Izajáš v 8. stol. př. Kr. říká, jakým způsobem si Pán Bůh přeje, abychom prožívali den odpočinku. „**Jestliže v den odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li den odpočinku rozkošným, svatý den Hospodinův přeslavným, budeš-li jej slavit tak, že se vzdáš svých cest, že přestaneš hovět svým zálibám a nepovedeš plané řeči, tu nalezneš rozkoš v Hospodinu.**“ Iz. 58:13. Kdyby člověk dbal na památku stvoření, mnoho problémů, se kterými se dnes potýkáme, by ani nevzniklo a celý svět by byl lepším místem. Ale žel, Boží lidé zapomněli. Zapomněli Boha uctívat v jeho svatý den.

A netrvalo to dlouho. Už za doby izraelského národa, když začali uctívat bohy s malým b, bohy ze dřeva a z kamene. Ztratili ze zřetele své kořeny a své poslání. A tak během staletí se zrodila mnohá probuzení související se zachováváním soboty, kdy Boží proroci upozorňovali na Boha Stvořitele. Izajáš zdůraznil, že Bůh neměl nikdy v úmyslu omezit sobotu jen na Izraelský národ. Sobota totiž byla ustanovena při stvoření světa, tedy celá tisíciletí před vznikem židovského národa. To znamená, že Bůh neomezil toto požehnání na jeden národ. Izajáš píše: „**Všechny, kdo dbají na to, aby neznesvěcovali den odpočinku, přivedu na svou svatou horu a ve svém domě modlitby je oblažím radostí. Můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy.**“ Iz. 56:6-7. Nikde v Bibli není sedmý den nazván sobotou Židů. Ježíš dal najevo, že je to den pro celé lidstvo, když řekl: „**Sobota je učiněna pro člověka a ne člověk pro sobotu.**“ Mar. 2:27. A tak ve 2. Mojžíšově knize můžeme číst tento text: „**Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha.** 2. Moj. 20:10. Ježíš také řekl u Matouše: „**Vždyť Syn člověka je Pánem nad sobotou.**“ Mat. 12:8. Rozumíme tedy tomu nádhernému spojení? Ježíš je Pánem nad sobotou, protože on ji učinil. On učinil „**Den Páně.**“ Zj. 1:10.

Skrze Krista a pro něho bylo učiněno všechno, co jest. A tak sobota je víc, než památka na stvoření a na Stvořitele. Je totiž znamením, mezi Bohem a člověkem. Pojdme se podívat, co říká Bůh ústy dalšího proroka – Ezechiele. „**Světíte mé dny odpočinku a budou znamením mezi mnou a vámi, abyste věděli, že já jsem Hospodin, váš Bůh.**“ Ez. 20:20. A ten, kdo posvětil sobotu během týdne stvoření je tentýž, kdo posvěcuje hříšné lidi. Náš Stvořitel je také naším Spasitelem. „**Dal jsem jim také své dny odpočinku (soboty), aby byly znamením mezi mnou a jimi, aby věděli, že já Hospodin je posvěcuji.**“ Ez. 20:12.

Sobota byla ustanovena před tím, než přišel na zem hřích a bude slavena i poté, co hřích ze země zmizí. Je to potvrzeno v dalším biblickém textu. „**Jako nová nebesa a nová země, které učiním, budou stát přede mnou, je výrok Hospodinův, tak nepohnutelně bude stát vaše potomstvo a vaše jméno. O každém novoluní, v každý den odpočinku, přijde se sklonit veškeré tvorstvo přede mnou, praví Hospodin.“ Iz. 66:22-23.** A tak Boží lidé budou slavit Boží sobotu po celou věčnost, aby uctili Boha, jako svého Stvořitele. Ale nejenom jako svého Stvořitele, ale i jako svého Vykupitele.

Když si ve svých Biblích najdete opakování Desatera v 5. Mojžíšové v 5. kapitole, tak tam najdete, jak Bůh vysvětluje, proč by Boží lid měl světit sobotu. Je tam řečeno, protože vás Hospodin vyvedl ze země egyptské, vyvedl vás z otroctví hříchu. Proto je Bůh také naším Vykupitelem. Jestliže tedy byla sobota svěcena před tím, než přišel na zem hřích a bude slavena i na nové zemi, pak je logické a pochopitelné, že Boží lid má zachovávat Boží sobotu i nyní.

Jestliže máme otázky týkající se Boha a soboty, můžeme si vzít příklad z Pána Ježíše. Lukáš vypráví o tom, co Ježíš dělal v sobotu. „**Přišel do Nazareta, kde vyrostl. Podle svého obyčeje vešel v sobotní den do synagógy a povstal, aby četl z Písma.“ Luk. 4:16.** Bible říká, že to byl Ježíšův zvyk.

Websterův slovník uvádí pod pojmem sobota, že je to sedmý den týdne. I v Československu byla sobota sedmý den týdne, ještě někdy po válce. Teprve potom se začal měnit kalendář. Možná řada z vás, kteří cestujete, víte, že Sunday je první den v týdnu – znamená den slunce. Když si vezmeme němčinu, tak Mittwoch je přeloženo do češtiny jako střed týdne, stejně jako středa u nás. Když budete počítat:

pondělí-úterý-STŘEDA-čtvrtek-pátek-sobota,

tak to nevychází. Ale když budete počítat:

neděle-pondělí-úterý-STŘEDA-čtvrtek-pátek-sobota,

potom je středa skutečně uprostřed týdne.

Kdyby se na sobotu zapomnělo v období mezi Adamem a Mojžíšem, Bůh by na tento problém jistě poukázal. Když psal svým vlastním prstem do kamenných desek deset přikázání na hoře Sinaj. Kdyby se tento den ztratil v období mezi Mojžíšem a Ježíšem, Kristus by určitě tuto ztrátu napravil. Kdyby se tento den změnil během působení učedníků, určitě by o tom psali. Janovo evangelium bylo napsáno až na konci 1. století. Pak jsou tu Židé, kteří vedou přesný záznam o čase a zachovávají sedmý den – sobotu. Identita dne odpočinku tedy nebyla nikdy zpochybňována během života Ježíše Krista na naší zemi.

A tak jediný spor ohledně soboty vznikl kvůli tomu, jakým způsobem ji Ježíš zachovával. Rabíni totiž znehodnotili svěcení soboty tím, že ji obklopili zatěžujícími a těžkopádnými předpisy. A tak se pro lidi

sobota stávala místo nádherného času prožitého s Bohem spíše jakýmsi břemenem. A Ježíš se pokusil odstranit požadavky ustanovené lidmi a ukázat na skutečný smysl zachování soboty. Když obvinili Ježíše z toho, že znesvětil sobotu, protože uzdravoval lidi, tak Ježíš odpověděl: „**Proto je dovoleno v sobotu činit dobře.**“ Mat. 12:12. Bible říká, že Ježíš uzdravoval a sloužil. A sobota, jako Bohem ustanovený den odpočinku má sloužit k naší obnově. Obnovuje nás k obrazu Božímu. Směřuje nás zpět k našemu Stvořiteli. V tom spočívalo poslání Ježíše a tentýž důraz byl také náplní učedníků i po Ježíšově nanebevstoupení. A tak smysl zachování soboty byl představen následovníky Ježíše při jeho smrti. Během této bolestivé události odpočívali Ježíšovi přátelé podle Božího přikázání. Upustili od práce. Upustili i od pomazání Ježíšova těla, dokud sedmý den neskončil. U Lukáše můžeme číst tento krátký příběh: „**Byl pátek a začínala sobota.** Luk. 23:54. Sobota jako den odpočinku začíná podle Bible v pátek, západem slunce. Pokud si pamatujete na přednášku o stvoření světa, tak tam každý den začíná slovy: byl večer a bylo jitro den první. Den odpočinku tedy je tímto způsobem zachován – od západu slunce, do západu slunce dalšího dne. „**Ženy, které šly s Ježíšem z Galileje, šly za ním, viděly hrob i to, jak bylo tělo pochováno. Potom se vrátily, aby připravily vonné masti a oleje. Ale v sobotu zachovaly podle přikázání sváteční klid.**“ Luk. 23:55-56. A tak den před sobotou jejich naděje v Mesiáše vyhasla. Byli svědky toho, jak umíral krutou smrtí na kříži. Jejich sny a naděje zůstaly v tmavé hrobce. Chtěli však ještě pomazat jeho mrtvé tělo. A tak 24. kapitola Lukáše začíná veršem: „**Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly k hrobu s vonnými mastmi, které připravily.**“ Luk. 24:1.

Podívejme se znovu na události těchto tří památných dnů:

V pátek Pán Ježíš Kristus zemřel a ženy připravily masti a vonné oleje k pomazání jeho těla.

V sobotu Ježíš odpočíval v hrobě a jeho následovníci odpočívali také.

V neděli – v prvním dni týdne ženy přišly, aby pomazaly Ježíše. Ale Kristus vstal z mrtvých.

Z biblických veršů je patrné, že není sebemenších pochyb o tom, který den byla sobota v době Ježíšovy smrti. V Janově evangeliu je napsáno, že když Ježíš visel na kříži, v den přípravy, tak zvolal: „**Dokonáno jest.**“ Jan 19:30. Jeho dílo vykoupení člověka bylo dokončeno. Ježíš zvládl tu nejtěžší roli v historii celého vesmíru. V průběhu soboty i on, obrazně řečeno, odpočinul v hrobce. Vstal v neděli, první den týdne. Bible říká, že skutečně záleží na tom, který den slavíme. Křesťanský pisatel George Wonderman napsal: „**Můžeme se dívat na to, jak jeho následovníci odmítli znesvětit svaté hodiny, byť se jednalo o službu lásky, můžeme se dívat na jeho smrt na kříži kvůli**

tomu, že zákon nemohl být přestoupen, byť se jednalo o záchranu jeho vlastního života – můžeme se dívat na jasné světlo Golgoty a říci, že na tom nezáleží?“ (George Wonderman – Památný den).

Náš Stvořitel řekl: „Pamatuj!“ Tak začíná 4. přikázání. A přesto mnozí lidé zapomínají. To ale nebylo Božím úmyslem. Ježíš předpokládal, že křesťané budou vždy světit sobotu, protože to souvisí s podstatou křesťanské víry. U Matouše můžeme číst Ježíšova prorocká slova: „**Modlete se, abyste se nemuseli dát na útěk v zimě nebo v sobotu.**“ Mat. 24:20. V jaké souvislosti byla tato prorocká slova vyřčena? Bylo to v souvislosti se zničením Jeruzaléma, ke kterému došlo v r. 70 po Kr. A tak Ježíš předpokládal, že křesťané v r. 70 po Kr., kdy měl být zničen Jeruzalém, budou stále světit sobotu.

Nový zákon zaznamenává, že také Ježíšovi následovníci zachovávali sobotu i po Kristově vzkříšení. „**Přišli do Tesaloniky, kde měli Židé synagógu. Pavel jako obvykle přišel do jejich shromáždění a po tři soboty k nim mluvil, vykládal Písmo.**“ Sk. 17:1-2. A jinou sobotu, když Pavel kázal, přišli nějací pohané s prosbou: „**Všichni je prosili, aby k nim o tom všem znovu promluvili příští sobotu. Příští sobotu přišlo skoro celé město slyšet Boží slovo.**“ Sk. 13:42-44.

A tak sobota se vine jako zlatá nit od knihy Genesis až po knihu Zjevení. Jako znamení mezi Bohem a jeho lidem, jak říká Bible. A Boží slovo také popisuje ty, kdo jsou připraveni setkat se s Ježíšem během jeho 2. příchodu. Pojdme se podívat na text, který je zaznamenán ve Zjevení. „**Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.**“ Zj. 14:12. Apoštol Jakub říká v souvislosti s Božími přikázáními: „**Kdo by totiž zachovával celý zákon a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem.**“ Jak. 2:10. Boží zákon je totiž jako celek. Když zničíme jednu jeho část, tak jsme zničili a provinili se proti celému zákonu. Pro Pána Boha nestačí zachovávat pět, šest, sedm, osm nebo devět přikázání, Bůh chce, abychom v jeho síle, kterou nám je ochoten a připraven dát, byli poslušní všem jeho přikázáním. Ježíš také řekl: „**Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.**“ Jan 14:15. Opět to krásné propojení mezi Boží láskou a poslušností. Jedno z těchto přikázání nám říká, abychom pamatovali na sedmý den odpočinku, jako na Den Páně, Hospodinovu sobotu. Uctíváme-li Hospodina, našeho Boha sedmý den, pak nikdy nezapomeneme, naopak, budeme si vždy pamatovat, kdo nás a celý svět stvořil a kdo také nás a celý svět vykoupil z otroctví hříchu. Tak bych se vás i dnes chtěl zeptat: Budeme i v tomto bodě našeho života víry poslušní? Budeme následovat našeho Stvořitele? Přijmeme jeho pozvání zachovávat sobotu, kterou pro nás ze své veliké lásky učinil? Budeme tak následovat příkladu Pána Ježíše Krista a apoštolů, kteří uctívali svého Tvůrce právě sedmý den? Pro mě osobně to také byla

novinka, když jsem se dozvěděl o sobotě někdy v r. 1998. Do té doby jsem to vlastně ani nikdy neslyšel. Ale vzhledem k tomu, že jsem chtěl následovat Pána Boha celým svým srdcem, tak v okamžiku, že jsem si z Bible ověřil, že to je skutečně pravda, tak pro mě bylo důležitější, loajalita vůči Pánu Bohu, než loajalita vůči lidským ustanovením. A pak na jaře r. 1999 jsem měl takovou krátkou příhodu. Bylo to asi půl roku před mým křtem, když už jsem Pána Ježíše přijal jako svého Spasitele. Už jsme tehdy sobotu zachovával.

Příběh:

Jako firma jsme jezdili vždy v březnu na největší evropský veletrh nemovitostí, který byl ve francouzském městě Cannes. Ten veletrh vždy trval čtyři dny a tak je tomu doposud. První den všichni přijížděli a poslední den zase všichni zase odjížděli. Takže hlavní smysl měly ty prostřední dva dny. A vždy to bylo čtvrtek, pátek, sobota, neděle. A já jsem tam byl poprvé jako věřící člověk. Tak jsem v sobotu zůstal na hotelu, četl jsem si Bibli a modlil jsem se a říkal jsem: „Pane Bože, jaký to má smysl, abych sem jezdil, když jeden z těch nejdůležitějších dnů připadá na sobotu, kdy já chci tento den strávit s tebou?“ Takže tak jsem se modlil a za rok se stalo to, že už ty veletrhy byly úterý, středa a čtvrtek a pátek. Já nevím, jak to Pán Bůh udělal, ale pro nás bylo důležité tam jezdit a já jsem řekl, že tam jezdit nebudu, a tak to Pán Bůh změnil.

Sobota není jen otázkou toho, který den uctívat. Souvisí s tím, do jaké míry následujeme Ježíše. Spojuje nás s Adamem a Evou, když prožívali svou první sobotní bohoslužbu v zahradě Eden. A spolu s Mojžíšem můžeme poslouchat Boží přikázání – Pamatuj na den sobotní, abys jej světil. Uctívejme proto Boha ve stejný den, jak to činili Izajáš, Jeremiáš nebo Daniel. Tak, jak to činili také Petr, Pavel, Jakub a Jan. Pán Ježíš řekl, že před jeho 2. příchodem bude nakonec jeden pastýř a jeden věrný Boží lid, zachovávající všechna Boží přikázání, včetně toho začínajícího slovem „Pamatuj“. Tak bych vás i dnes rád pozval k rozhodnutí. Učiňte to svobodně ve svém srdci, protože Pán Bůh v nás čte jak v otevřené knize. Pokud jste uvěřili, že sobota je sedmým dnem, který bychom měli zachovávat, učiňte rozhodnutí a řekněte Pánu Bohu, že s jeho pomocí a s jeho silou chcete tento den zachovávat. Chtěl bych vás nyní pozvat k modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl poděkovat i za dnešní večer, že jsme se mohli setkat, abychom studovali tvé slovo o tématu, které možná pro mnohé z nás je překvapující. O tématu, že ty jsi vytvořil jakýsi památník stvoření, památník vykoupení, památník, který je odděleným

časem pro svaté účely. Chci ti poděkovat, že je to součástí Desatera, tvých přikázání a děkujeme ti za to, že ty jsi vždy, po celou dobu historie této země měl svůj lid, který zachovával všechna tvá přikázání. Také tě prosím, aby se o této úžasné, krásné pravdě, která je velikým požehnáním, mohli dozvědět i další lidé. Ale především tě chci prosit za to, abychom tě každý následoval proto, že tě milujeme, že tě máme rádi, a protože s tebou chceme žít ve tvém království. Za to ti děkuji ve jménu Ježíše Krista. Amen.